

POGOVOR S PREDSEDNIKOM PZS FRANCIJEM EKARJEM

DOSEČI PREPOZNAVANOST PLANINSKE ORGANIZACIJE

VLADIMIR HABJAN

Na skupščini Planinske zveze Slovenije je bil 19. 5. 2001 za dobo enega leta – do rednih volitev organov PZS, tj. do maja 2002, s skoraj absolutno večino za predsednika PZS izvoljen mag. Franci Ekar. Eno leto je malo za uveljavitev programskih sprememb, pa vendar dovolj, da se zastavi vizija, ki jo je – takrat še predsedniški kandidat – predstavil v nenapisanem govoru na skupščini. Zato smo ga poprosili, da nam svoja videnja podrobneje predstavi. Obenem je pogovor priložnost, da predsednika tudi bolje spoznamo.

Gospod Franci Ekar, povejte nam kaj o sebi. Kaj počnete, kadar niste predsednik PZS?

Poleg družinskih obveznosti imam kar nekaj dela na gori in v gozdu, saj sem posestnik. Osnovna obveza je služba, sem vodja komerciale na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Sem zvest Planinskemu društvu Kranj in Gorski reševalni službi, sem tudi "dolžnik" za prelepa doživetja Jezerskemu in domačinom. Ni naključje, da z njimi na začetku doline Ravenske Kočne izgrajujemo naravovarstveno-lovski objekt z alpskim arboretumom in gozdno učno potjo. Za goro si vzamem čas vsak teden – hodim veliko sam, smučam, sem tudi ljubitelj "štirinožcev", opazovanja narave, morja, fotografiranja, pisanja, raziskovanja in druženja s prijatelji v robatem gorenjskem okolju.

Kdaj ste začeli zahajati v gore?

Pod gorami sem se rodil, po njih sem prehodil prve korake otroštva. S petimi leti sem bil s starši in Toneom Ekarjem – očetovim stricem, gorskim reševalcem, prvim predsednikom PD Jezersko in oskrbnikom Češke koče – na Vratcih nad Češko kočo. Konec 50. let sem "od daleč" spoznaval kranjske alpiniste in reševalce, ki so vadili v Kaliških čereh, in sem potihoma, brez vednosti domačih, zašel med plezalce. Moj prvi inštruktor je bil Jože Žvokelj, v 60. letih v Vratih na republiškem tečaju alpinizma pa Barbka Lipovšek. Sem menda zadnji, ki sem moral v Steni plezati s konopljeno vrvjo. V letu 1962 sem opravil vzpon v Mont Blancu, in sicer Aiguille Noire s peuterejskim grebenom (V-VI) z jeseniškimi alpinisti Milanom Valantom, Tomažem Ažmanom in Srečom Travnikom. Leta 1963 sem bil izvoljen za načelnika AO Kranj. Takrat sem se šele podal v prave stene. Bil pa sem tudi povprečen planinec, leta 1956 sem s prijateljem Jožetom Žontarjem prehodil Slovensko planinsko pot, leta 1961 sem bil med traserji gorenjske partizanske poti

na 14-dnevnem pohodu. Najraje imam svet pod Rokavi, okoliš Stenarja, Velikega Špičja, Grintovce, Karavanke s Stolom, Ledine z okolico in seveda "kraljestvo" Storžiča. Veliko hodim po grebenih in brezpotjih, od koč do koč z družbo, pozimi imam najraje spuste po celcu, ob božiču pogledujem za gamsi v plazeh in čereh.

Kaj bi lahko navedli kot vaš poglavitni dosežek v planinstvu do zdaj?

Ukanil sem plazove, kamnito rušenje gore v Kavkazu, padec helikopterja, ukanil Hudičev žleb. Bogovi so me imeli radi in so me dobro varovali. Uresničile so se moje ideje: v letu 1977 smo začeli z izgradnjo Kranjske koče na Ledinah, potem s planinskim domom na Gospincu, društvenimi prostori in izgradnjo dveh tovornih žičnic. Ti dosežki so zaslug izjemnih sodelavcev, ki so vzdržali "tempo norega predsednika". Zadovoljen sem, da se je leta 1975 uresničila moja pobuda o formiranju planinskega vodnika za vodenje po markiranih poteh.

Za vami je nekaj mesecev predsednikovanja PZS. Kako ste se živeli v vlogo predsednika?

Današnji čas zahteva primerne prilagoditve. Tržnoekonomske zakonitosti veljajo tudi za telesnokulturne in športne organizacije. Osnova je sanacijski program, to je razrešitev deficita, izpada prihodka, nadalje popis premoženja in ovrednotenja sredstev PZS, ovrednotenje dela, porabe časa, kvalitete dela in na-

grajevanje, razdelati je treba pogodbene relacije društev do PZS na osnovi nalog, pravic, obveznosti, dolžnosti in kodeksa. Najzahtevnejše je definiranje odgovornosti. Če hočemo ustvariti trden temelj strokovnosti in kvalitete, bomo morali najprej poskrbeti za finančne vire in to tudi upravičiti. Temelj razvoja PZS so izkušeni strokovnjaki, velik vpliv pa ima tudi članstvo, kar je potrdila tudi zadnja skupščina PZS.

Pomembno je izdelati nov, bolj življenjski in strokovni statut, ki bo predvsem določil odgovornost izvoljenih funkcionarjev ter sistem odločanja, sprejemanja in razprave ter preglasovanja, usklajevanja in upoštevanja članstva. Na mladinskem področju bi morali pridobiti sredstva za diplomirane planinske strokovnjake. Planinsko organizacijo želimo krepiti z dobrimi planinskimi odnosi – spoštovanjem, iskrenostjo in zaupanjem. Nuja nadaljnje vizije razvoja in ohranitve planinstva je v popularizaciji, legalizaciji dejavnosti in poslanstva planinske organizacije za področje dela v javnem interesu: preventivo, reševanje, ekskluzivo visokogorskega nacionalnega turizma, naravovarstvo, vzgojo in izobraževanje. Prav na teh področjih bomo morali postati vplivnejši s sporočili, še posebej v parlamentu in na ministrstvih.

Posebno vprašanje je tudi od zdaj zapostavljena promocija planinstva. Slovenija je alpsko razpoznavna in mikavna: skoraj 200 objektov, več kot 7000 kilometrov poti, več kot 50.000 markacij, smerokazov. To infrastrukturo vsako leto uporablja več kot poldrugi milijon ljudi, ne le planincev, dela in stroški pa so prepuščeni planincem.

Foto: Igor Maher

V svoji predstavitvi ste dejali, da imate vizijo, kako krepiti PZS. Nam lahko to podrobneje predstavite?

Osnovno vprašanje je razmejitev med profesionalnostjo in amaterstvom. Ta ločnica bi morala biti povezana z odgovornostjo amaterskih in profesionalnih delavcev in posledicami, če se delo ne izvaja kakovostno. Tudi akti, pravilniki so neuporabni, če ne opredeljujejo dolžnosti, odgovornosti in posledic. Področje profesionalnih delavcev je vezano tudi na sklepe organov PZS. Na ekonomskem področju bi bilo smotno, da se področja storitvenih dejavnosti osamosvojijo, izločijo iz osnovne dejavnosti PZS in pogodbeno in vsebinsko povežejo z zunanjimi izvajalci: založništvo, Planinski vestnik, del knjižnice in revij, poslopje Bavišica, prodaja ostalega trgovskega planinskega blaga kot tudi organizacija popotništva, trekingov, finančni servis idr. Seveda od tega PZS pričakuje določen prihodek in boljše kakovost. Če bi bila sposobnost in ustrezen kader, bi lahko razmišljali tudi o planinskem holdingu. Na gospodarskem področju je vprašanje zase zgradba PZS, ki jo čas in slabo vzdrževanje zelo načenjata, je tudi nefunkcionalna. Morda bi bil tu izziv za planinska društva, da z društvenimi prispevki zgradijo svoj hram. Sam bi to prvi konkretno podprl s sredstvi.

Nujno je definiranje dejavnosti in vrste dela v okviru komisij. Predsedstvo PZS in člani upravnega odbora bi morali več časa namenjati dejavnim stikom z državnimi institucijami kot pa planinskemu in sorodnemu članstvu. Pripravljati bi morali strokovne, vsebinsko aktualne izobraževalne, operativne programe in projekte, posvete, tečaje in seminarje – za meddruštveni odbor, planinska društva, odseke. Prvi poskus bo operativni stik s poslanci, za katere bomo jeseni pripravili skupni planinski izlet. Namen tega je, da poslance v neposrednem stiku seznanimo s problematiko pri izvajanju planinskih programov in vsebin, ki so v javnem interesu.

Osnovna skrb je zanesljivo mesto planinstva v medijskem prostoru, tako da vse zanimive, pomembne dosežke in dogodke populariziramo v javnosti in s tem dajemo veljavo planinstvu ter izpostavimo javnosti in kritiki. PZS vsak svetovno odmevni planinski dosežek predstavi pri predsedniku države. To je normalen in nujen proces favoriziranja planinstva. Menim, da mora krovna planinska organizacija graditi mostove sodelovanja, kajti le če bomo dejavno prisotni, prepričljivi in objektivni, bo pot do želja in ciljev preprostejša in uresničljiva.

Letos poteka 80 let, odkar je bil leta 1921 ustanovljen Turistični klub Skala. Takratno Slovensko planinsko društvo je nanj gledalo nekako postrani. Predsedstvo PZS je nedavno dalo pobudo, da se ta jubilej v oktobru počasti s posvetom na temo Skala in gore. To je tudi priložnost za zблиževanje, dopolnjevanje in graditev planinsko-tovariških mostov, še posebej z že spet oživiljenim Slovenskim gorniškim klubom Skala. Vsi, ki se ukvarjamo z gorami, smo po duši skoraj vedno enotni. Pri enakih interesih pa moramo vzeti na zna-

nje, da je konkurenca vedno temelj napredka in pot k njemu. Tudi ideologije in verskih opredelitev ne sme mo prezirati.

Po dolgem obdobju se je ponovno oblikovala komisija za varstvo narave. Potrebna sta stalno odpravljanje problemov in vzgoja odnosa do gorskega sveta. Žal se tu kaže pomanjkanje tovrstnega predmetnika v šolah. Pri nadaljevanjih oblikovanja naravnih znamenitosti smo zelo počasni, tudi pri pripravi zakona o visokogorju. Pri nas se ukvarjamo še s parkirišči, medtem ko se v sosednjih državah načenja problematika o izhodiščih pespiti in steza. Tudi pri Triglavskem narodnem parku je še veliko nedorečenosti med vsebinskimi stališči, varovalnimi načeli in dejanskim stanjem. Glavna težava so oskrbovanje in odpadki. Gre tudi za vprašanje motornih vozil, saj so prav nadzorniki "za vzor". Tudi favna in lovstvo sta vprašanje zase. Tudi v varovanih okoljih najvišje stopnje mora biti upoštevana ekonomija, seveda pa vse temelji na stroki.

Znani ste kot zagovornik ideje, naj bi PZS postala članica Slovenskega olimpijskega komiteja. V čem vidite prednosti tega članstva? (PZS je medtem že bila sprejeta v OKS. Op. ured.)

Članstvo v olimpijskem komiteju je v osnovi hotenje planinskih društev, meddruštvenega odbora, kar se je na zadnji seji upravnega odbora izkazalo s stoodstotnim glasovanjem za, da končno tudi PZS pristane na že ponujeno članstvo v tej pomembni kulturni, športno-rekreativni instituciji. Prisotnost ali članstvo v olimpijskem komiteju je za planinsko organizacijo zanesljivo pozitivno zaradi pridobivanja informacij, možnosti pripomb, pobud in sooblikovanja športno-rekreativnih vsebin. Tudi v planinstvu se vse več soočamo s štoparicami, časovnimi omejitvami, merjenji vzdržljivosti, sodelovanjem pri pripravah športnih prireditev državnega, mednarodnega in svetovnega formata. Podobno je pri UIAA, kjer se PZS še ni odločila za ponujeno sodelovanje in članstvo v sekciji visokogorskega smučanja UIAA. V slovenskem planinskem prostoru se širijo nove dejavnosti v že kar močnem tekmovalnem duhu: gorski teki, smučarski gorski rally, gorsko kolesarjenje, jadralsvo, triatlioni, soteskanje, spusti po slapovih, raftingi v gorskem okolju, orientacijska tekmovanja, športno plezanje. To so športno razpoznavne dejavnosti. Tudi planinstvo se bo razvijalo v vse večjih izzivih in merjenjih telesne sposobnosti, vzdržljivosti. Dejstvo je, da planinska organizacija zelo potrebuje vsestransko pomoč in podporo, menim, da nam bo olimpijski komite v veliko pomoč. Še posebej imam v mislih pomoč pri priporočilih za uvedbo planinstva v redni predmetnik osnovnih in srednjih šol. Čas bi že bil, da razmišljamo o planinski stolici na Fakulteti za šport. Veliko lahko pridobimo, izgubiti pa nimamo ničesar.

Posebno pozornost ste v svojem govoru namenili slovenskim planinskim društvom v tujini, mladini in izobraževanju. Kaj nameravate storiti v zvezi s tem?

Zamejsko planinstvo je močan temelj za ohranjanje slovenstva. Je tako rekoč branik slovenstva. Menim, da je vloga države prešibka. Planinska organizacija pa je omejena z večnim pomanjkanjem finančnih sredstev. Prav posebno pa se tudi nismo potrudili za dejavnejše sodelovanje in podporo. Društva v zamejstvu imajo čas za delo odmerjen le v večernem času in ob nedeljah, je pa zato veliko več entuziazma in iskrenosti. Predlagal sem, da bi bilo potrebnih več planinskih stikov v gorah, kjer naj bi sproti usklajevali vsebine in načrte sodelovanja, še posebej z mladimi. Na ta način bi razreševali tudi vprašanje članarine, kajti slovenski zamejski planinci plačujejo večinoma dvojno članarino (CAI in OAV).

Statistika kaže, da ima planinska organizacija premajhen delež mladih. Mladinski programi bi morali biti prilagojeni času, morali bi razmišljati tudi o kulturno-zabavnih programih: planinskem petju, plesih, tekmovanjih, srečanjih, tudi z zamejci. Ne bi bile odveč raziskave področij, kjer se množično zbira mladina. To so zanesljivo smučarske dejavnosti, kjer je vse več mladih. Osnovni vzrok upadanja članstva mladih je upadanje planinskih aktivnosti v šolah. Če naredimo primerjavo z gasilsko organizacijo, ki nima le 50.000 registriranih mladih, ampak tudi strokovno izobraženih, je to odlično ogledalo kakovosti dela. Da bomo konkretnješi: šola gornišstva Dava Karničarja na Zgoranjem Jezerskem je primer širine, strokovnosti in miškavnosti. Osnova in temelj napredka so mentorji, ki uspejo narediti stvar pravično, da postane kot magnet še za ostale. V jesenskem času bomo imeli strokovni posvet na to tematiko.

Zadali ste si nalogo, da bi obvladali t. i. "fast planinstvo", tj. dirkanje po gorah brez spanja v kočah in s tem tudi brez pravega doživljanja gora. Kako nameravate to doseči?

Danes so časi romantike in dolgih večerov v gorah skoraj preteklost. Večja energija, moč, znanje omogočajo doseganje hitrosti. Tisto, kar je bilo nekdanj športni razred, je danes po večini že skoraj rekreativnost. Organizatorji planinstva so na potezi, da se soočijo z obvladovanjem teh hitrih in pogostih obiskov ter obremenitev gora. Še najbolj so obremenjena izhodišča, česar samo s plačili ne bomo obvladovali, bomo pa z urejanjem poti za vzpone in sestope, napatki in z nacionalno vzgojo odnosa do gora. Posledica teh hitrosti je upadanje nočitev. Ena od rešitev je dopustovanje po planinskih kočah. Zato pa bodo potrebne adaptacije, posodobitve v stilu enostavne "špartanske" funkcionalnosti. Tudi kulturno-zabavni

planinski programi ne bi bili odveč. Za pravo doživljanje na gori bomo morali poseči še na kulturna področja. Pomagala bi tudi sredstva javnega obveščanja, ki bi naredila goro privlačno in mikavno.

V svojem govoru ste povedali, da si bo PZS iskala nove vire financiranja. Katere?

Iskanje virov za pokrivanje stroškov je v osnovi razmerje med lastniki, upravljalci, in uporabniki, rekreativci. Nobena stvar danes ni več zastoj. Neprofitni planinski programi bodo morali temeljiti na strokovnosti, doslednosti in upravičenosti. Tudi alpinistične odprave bodo morale vsebovati strokovno-znanstvene projekte, ne samo individualnih motivov. Če bomo vse to uskladili, so viri možni s strani več ministrstev. Ministrstvo za šolstvo in šport je v celoti ovrednotilo pomembnost planinstva za rekreacijo in šport. Tudi Ministrstvo za promet, za zdravstvo, saj so gore najboljše naravna zdravilišča za ohranjanje zdravja in okrevanje. Ministrstvo za obrambo je že tradicionalni sopotnik sodelovanja in pomoči planinstvu, enako je tudi z Ministrstvom za notranje zadeve. Tudi Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo bi se moralo kot "zastopnik" uporabnikov gozdov in gora na ekonomskem, pridobitniškem področju pridružiti s poravnavo stroškov za uporabo planinske infrastrukture. Enako odprto vprašanje ostaja za Ministrstvo za okolje in prostor. Posebno vprašanje pa je področje mednarodnega sodelovanja, ki je povezano z izredno visokimi stroški. Za področje, kot je npr. sodelovanje z diplomatskim zborom, ki se zelo zanima za naše gore, pa se bomo morali obrniti na Ministrstvo za zunanje zadeve. Tudi sredstva, ki jih država nameni za administrativno razdeljevanje davkoplačevalskih sredstev, bi bila kar znatna, če bi se za to vrednost povečala dotacija za planinske potrebe.

Danes imamo praktično trikrat premalo sredstev za obstoječe delo, kaj šele za širitev dela na mednarodno področje. Še težje je z izvajanjem strokovno-znan-

stvenega dela. Vsi, ki hodijo v gore, bi morali biti člani planinske organizacije. Več kot tri četrtine obiskovalcev gora uporablja gorsko infrastrukturo brezplačno. Če bi dosledno obremenili vsakega obiskovalca, bi bila to osnova dobrega upravljanja in razvoja. Za gospodarske in naravovarstvene projekte v gorah pa bomo morali temeljito uporabljati za to namenjena mednarodna sredstva. Odprto pa ostaja vprašanje t. i. davka na dodano vrednost, ki ga moramo odvajati pri stroških preventive, reševanja, izobraževanja kot tudi za mednarodna sredstva v primeru izgradnje čistilnih naprav. Če se bodo slovenski podjetniki pričeli tako vključevati v razvoj planinstva kot v nižinske športe, bo to velik napredek za dobro planinstva.

Leto 2002 je leto gora. To je za Slovenijo velika priložnost, da se predstavi kot dežela gora, prav tako pa lahko planinstvo pridobi veljavo tudi znotraj države. PZS je že v letošnjem letu začela s pripravami. Kaj vse se bo dogajalo naslednje leto?

Mnogo imenitneje se sliši, da je "leto gora 2002" dejanje in sklep OZN in FAO. Osnova je sporočilo, kaj vse moramo narediti, da bomo ohranili alpski svet. Ministrstvo za kmetijstvo je pooblaščen, da izvede ta aktualni in pomembni projekt. Mi smo opomnili, naj gore v Sloveniji prvič v svetovnem praznovanju občutijo to skrb. Seznam aktualnih želja in pobud odbora PZS je dolg, strokoven, aktualen in opravičljiv ter mednarodno naravn. Sam sem prav za to priložnost dal konkretno pobudo, da se slovenske planinske kočice znebijo smetišč, da se očistijo vrtače, v katere se je desetletja odlagalo. Kar me najbolj moti, je, da se to nahaja v samem središču slovenskih Alp. Najprej bi bilo dobro počistiti pred lastnim pragom. Iz Julijskih Alp dobivamo sporočila, da se bo to začelo urejati. To je tudi ogledalo našega planinstva in naravovarstva.

Omenili ste informacijski center PZS. Kakšne naloge naj bi izpolnjeval in kdo jih bo opravljal?

Dobra, strokovna, učinkovita in v pravem času posredovana informacija je zanesljivo zelo učinkovita preventiva. To naj bi bil stalen proces za vsa področja. Na žalost imamo premalo planinskih novinarjev, ki bi neposredno prisostvovali dogodkom. V redakcijah planinstvu niso vedno in povsod najbolj naklonjeni. V alpskih državah Evropske skupnosti imajo široko in objektivno zasnovane oddaje o gorah, visokogorskem turizmu, naravi, ki so stalno predvajane in profesionalno pripravljene. Uredništvo Planinskega vestnika bi moralo sodelovati na planinskih prireditvah, pri informativno-preventivnih oddajah idr. Planinski infocenter naj bi imel lastno telefonsko številko, kjer bo moč dobiti podrobne informacije in napotke o planinskem področju, programih idr.

Priprav na letno planinsko sezono ste se resno lotili s skupnimi nastopi v javnosti in opozorili na pasti, ki letos prežijo na obiskovalce gora. Lahko PZS z rednim opozarjanjem na tak način zmanjša število nesreč v gorah? Kaj bo s potjo z Ledin na Veliko Babo?

Nesreča je možna za vsakogar, ki se poda v gore. Nobena pot v gorskem svetu ni zanesljivo varna. Tudi hoja v gore z gorskim vodnikom ni popolnoma varna, le varnejša je. Gibanje v gorskem svetu je v Sloveniji povsod dovoljeno, ni omejevano, po poteh ali izven njih, po brezpotjih ali kot plezanje. Postavlja se vprašanje, kaj bi pomenilo, če se pot zapre v primeru, da je poškodovana. Nimamo še standarda, koliko mora biti žrtev, da bi pot zaprli. Če bi ti kriteriji bili, bi v slovenskih gorah morali imeti že veliko poti in območij zaprtih. Za varno hojo po planinskih poteh so potrebni preventiva, informacije, morda tudi opozorila na sami poti. Dobro je dopolnjevati priložnosti za gibanje v gorah in vodnike, ki podrobno, praktično in razumljivo opozarjajo na nevarnosti. V primeru Velike Babe in pobude GRS Jezersko je bilo to posredovano načelnikom za pota in GRS. Na osnovi teh stališč je predsedstvo PZS sklenilo, da poti preventivno ne zapira, ampak naredi, kar se da, za varno gibanje. Tudi odgovora o nevarnosti uporabe mobilnega telefona

v času grmenja ni moč dobiti, niti toliko opozoril, kot jih je o tej nevarnosti v priložnikih za uporabo radijskih postaj.

Kot član upravnega odbora PZS ste spremljali pripravo prenove Planinskega vestnika. Kako vidite njegovo vlogo v današnjih časih? Se je nova ekipa lotila prenove na pravi način?

Novo uredništvo bomo lahko ocenili po vsaj polletnem izhajanju. Zanesljivo to ni enostavno delo, posebno, če upoštevamo tako spoštljivo in častitljivo preteklost in prav tako imenitne cenjene urednike. Glasilo je namenjeno vsemu članstvu. Mislim, da bo uredništvo odprto, da bo zaznalo, kaj je dobro in kaj ne. Planinski vestnik bo poleg tradicionalizma moral postati vsaj v povzetkih informator o planinskih, alpinističnih, mladinskih, naravovarstvenih dogodkih po svetu. Nadomestiti bo moral vlogo planinskega kulturništva, dokler na PZS še ne bo komisije za kulturo. Planinski vestnik naj bi se pojavil vsaj na nekaterih mestih v javni prodaji. Ekonomski del je treba profesionalizirati, zagotoviti strokovno lekturo, recenzijo. Planinski vestnik je zanesljivo ogledalo našega planinstva, v katerem bo zanesljivo tudi mesto za ostale, tudi za konkurenco. Tako bomo zvedeli, kaj menijo drugi o nas. Sam želim, da bi bilo vse tako, kot je nova ekipa ambiciozno zasnovala, v zadovoljstvo naročnikov in bralcev.

GORSKA REŠEVALNA SLUŽBA PRI PLANINSKI ZVEZI SLOVENIJE

NAVODILA OBISKOVALCEM GORA

- * V gore se podajte z gorniški izkušnjami, upoštevajte nasvete in opozorila.
- * Izberite si planinsko turo glede na vašo psihično in fizično pripravljenost ter zdravstveno stanje. Bolniki s kroničnimi boleznimi se posvetujte z zdravnikom.
- * Na zahtevne ture pojdite v spremstvu prostovoljnih ali gorskih vodnikov.
- * Pred odhodom na turo preverite vremensko napoved.
- * Pri hoji uporabljajte ustrezno obutev ter osebno zaščitno in tehnično opremo (zaščitno čelado in komplet za samovarovanje). Doma pred turo preverite, da oprema ni poškodovana ali izrabljena.
- * Letos je v visokogorju na poteh še dosti snega. Bodite previdni pri prečkanju plaznic in uporabljajte ustrezno opremo.
- * O nameravani poti in času trajanja obvestite domače. Vpisujte se v vpisne knjige na vrhovih in v planinskih kočah. Gorski reševalci vas bodo tako v primeru, da se izgubite, hitreje našli.
- * V vročih poletnih dneh med turo pijte zadosti osvežilne tekočine. Počitki naj bodo na varnih krajih. Oči in odkrite dele telesa zaščitite pred soncem. V nahrbtniku imejte tudi poleti topla oblačila.
- * Zdrs in padec sta najpogostejša vzroka gorskih nesreč. Hodite previdno in ne prožite kamenja. Opazujte početje planincev, ki hodijo nad vami.
- * V primeru nesreče obvestite najbližjo obveščevalno točko GRS Slovenije ali Center za obveščanje na brezplačno telefonsko številko 112. Gorski svet je vedno bolj pokrit s signali mobilnih telefonov.